

„Nesmysl!“ zaburácel hlas. „Ty zůstaneš hezky tady uvnitř v teplíčku, zatímco vymyslíme, jak proběhne tvá vysněná schůzka se Smrtí. Bude mi potěšením nabídnout ti několik možností, ale výběr je samozřejmě na tobě.“

„Možností, jak umřít?“ Millie pocítila v hrdle mrazivou pachut' strachu. Fantazie o smrti byly jedna věc, ale tohle se zdálo až moc skutečné.

Millie. Jak stupidní jméno. Dostala ho po své prababičce Millicent Fitzsimmonsově. Ale Millie přece nebylo jméno, které by si člověk spojil s nějakou osobou. Možná tak s kočkou nebo psem, ale s člověkem?

Její černá kočka se jmenovala Annabel Lee. Millie ji pojmenovala podle jedné krásné mrtvé dívky z básně Edgara Allana Poea, což znamenalo, že Milliina kočka měla oficiálně lepší jméno než ona sama.

Dávalo vlastně ale smysl, že její rodiče něco tak bizarního napadlo, uvažovala Millie. Milovala je, ale v mnoha směrech byli naprosto nepraktičtí a mimo realitu. Její rodiče střídali zaměstnání i koníčky jako na běžícím pásu a teď, jak se zdálo, se jejich přelétavost rozšířila i na zemi pobytu.

Její táta dostal v létě nabídku nastoupit jako učitel v Saúdské Arábii. Rodiče jí dali na výběr: buď mohla jet s nimi („Bude to dobrodružství,“ opakovala její máma pořád dokola) a učit se v rámci domácího vzdělávání, nebo se mohla na rok přestěhovat ke svému praštěnému dědečkovi a chodit na místní střední školu.

Ani jedna z možností nepředstavovala žádnou výhru.

Po mnoha probřečených hodinách, po výbuších vzteku i záchvatech trucování se Millie konečně rozhodla, že praštěný dědeček zní líp než být zavřená někde v cizí zemi se svými sice dobráckými, ale krajně nespolehlivými rodiči.

A tak se Millie ocitla tady, ve svém podivném malém pokojíku v dědečkově podivném velkém domě z viktoriánského období. Musela ale uznat, že představa života ve starobylém, sto padesát let starém sídle, kde rozhodně někdy *někdo* musel umřít, se jí zamlouvala. Jediný problém spočíval v tom, že dům byl až po střechu zanesený dědečkovým haraburdím.

Milliin dědeček byl totiž sběratel. Jistě, spousta lidí něco sbírá – komiksy, kartičky sportovců nebo postavičky akčních hrdinů. Jenže její dědeček nebyl ani tak zapáleným milovníkem jedné určité věci, nýbrž sběratelem mnoha různých věcí. Rozhodně rád shromažďoval předměty; jaké a jestli spolu nějak souvisely, tím si Millie nebyla jistá. Jeho výběr se zdál velmi nahodilý. Když se rozhlédla po obývacím pokoji, viděla na jedné stěně viset staré poznávací značky aut a kryty kol a na druhé staré baseballové pálky a tenisové rakety. Na jedné straně vchodových dveří stálo jako na strážní brnění v životní velikosti, zatímco na druhé straně hlídkoval vycpaný opelichaný rys s otevřenou tlamou a výhruzně vyceněnými tesáky. Ve skleněné vitríně v obýváku byly vyskládané staré porcelánové panenky s malými zoubky a skleněnýma očima zírajícíma do prázdna. Byly strašidelné a Millie se jim záměrně vyhýbala. I přesto se